

Arrest

nr. 276 689 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2022, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 februari 2022 wordt deze aanvraag niet-ontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2020 werd ingediend door :

G, H. (R.R.: xxx) nationaliteit: Armenië geboren te Khanjyan op (...)1987 adres: (...)2060 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 14.10.2010 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 02.02.2011 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), op 06.05.2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan 7 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat hij zal opgeroepen worden om te vechten in het gewapend conflict te Nagorno-Karabach aangezien er sinds 27.09.2020 een heropflakking kwam in het jarenlange conflict. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in Nagorno-Karabach. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij effectief zou worden opgeroepen om te vechten. Ook hier dient er gesteld te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere blote bewering dat hij zal opgeroepen om te vechten in Nagorno-Karabach, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij de bewering blijft dat betrokkene vreest slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in het land van herkomst en dat hij daardoor in armoede zou terechtkomen. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, waar hij voor zijn komst naar België ongeveer 23 jaar gewoond heeft, waarbij hij terecht zou kunnen.

Wat er ook van zij, het staat betrokkene steeds vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens terecht zou kunnen en dat hij daardoor in armoede zou terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking kwam met politie of justitie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2010 in België zou verblijven, dat hij Nederlands heeft geleerd en het zeer goed zou spreken, dat hij slaagde voor zijn inburgeringscursus, dat

hij zich geheel aanpaste aan de Belgische normen en waarden, dat hij een breed netwerk aan vrienden en kennissen uit België zou hebben, dat hij werkvooruitzichten zou hebben, dat hij actief lid is van vrijwilligersorganisatie vzw N. en dat hij zijn administratie goed bij houdt en steeds zijn rekeningen betaalt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

En

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G. H. Geboortedatum: (...)1987 Geboorteplaats: Khanjyan nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert volgende middelen aan:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Art. 8 van het EVRM heeft betrekking op de familiebanden en sociale banden. Hij verblijft ondertussen sinds 2010 in België en heeft dan ook sociale banden opgebouwd met vrienden en collega's. Ook zijn moeder verblijft in België en heeft hier legaal verblijf. Bovendien wordt gesteld dat de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Eerder erkende Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. ... Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. " (Eigen markering)

Er is in dit dossier duidelijk sprake van integratie. In de vele jaren van verblijf heeft hij het nodige gedaan om zijn integratiecursussen af te werken en heeft hij bovendien het nodige gedaan om een vaste tewerkstelling te bekomen. Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië. Hij heeft geen familie meer die voor hem kan zorgen in Armenië. Verzoeker verblijft reeds sinds 2010 in België. Ook zijn moeder verblijft reeds in België met een verblijfstitel. Ook zijn broers zijn ondertussen gevlucht en hij kan ook op hen niet terugvallen bij terugkeer.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat dit "niet doen" allerminst zorgvuldig is van verwerende partij. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen. Er is geen actueel onderzoek m.b.t. het land van herkomst in hoofde van verzoeker gevoerd! Nochtans werd bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd waardoor dit onderzoek zich opdrong. Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mens onwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984). Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar ons land van herkomst. Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Hij heeft bovendien reeds een aantal jaar legaal op het grondgebied verbleven. Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet fR.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, TYVreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hij heeft gedurende de laatste 12 jaar zijn leven in België opgebouwd. Hij heeft verschillende personen waarop hij kan terugvallen, dit bleek ook uit de getuigenverklaringen, alsook zijn moeder die legaal in België verblijft. Hij heeft zich gedurende deze tijd geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Hij wil zijn leven in België verderzetten en voor zijn eigen onderhoud te voorzien. Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden! Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoeker. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn! Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

Lopende asielprocedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM Administratieve onmogelijkheid Medische elementen. Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering) Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak. Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren! Hij kan toch niet terugkeren naar Armenië om aan te tonen dat hij in Armenië in een mensonwaardige situatie terecht komt.. Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of/en minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden! Deze beslissing schenden de motiveringsverplichting. De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door

motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van zijn verblijf. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden".

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen! Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoeker. Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting! Bovendien heeft verzoeker reeds legaal op het grondgebied verbleven waardoor deze integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moet worden. Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou betekenen dat er een extra voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waarvan geenszins sprake is! Dit betekent dan ook een interpretatie contra legem. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond. Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is! Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt. Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van

alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen aan de maatschappij, wat hij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en zijn verblijf op basis hiervan ook geregulariseerd diende te worden. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Armenië, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Dat de situatie van verzoeker wel degelijk van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs tijdelijk, ónmogelijk is. Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden is die een aanvraag in België mogelijk maken en tevens worden de buitengewone omstandigheden door verzoeker aangetoond, doch deze werden door verwerende partij niet in overweging genomen. Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen. Indien verzoeker terug dient te keren naar Armenië, zal artikel 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Hierdoor dringt een onderzoek naar zijn land van herkomst zich op. Verzoeker heeft de militaire dienstplicht voltooid. Gelet op het feit dat er reeds een langdurige geschiedenis is van oorlog en conflict tussen Azerbeidzjan en Nagorno-Karabach/Armenië. Dat er een heropflakking is van deze oorlog en dat het gaat om de meest dodelijke heropflakking van geweld van de afgelopen jaren. Dat er reeds verschillende dodelijke slachtoffers vielen, waaronder ook onschuldige burgers. Dat er duizenden burgers op de vlucht zijn voor het geweld. Dat er essentiële burgervoorzieningen gedeeltelijk of volledig verwoest zijn door het aanhoudend geweld. Dat er reeds verschillende pogingen zijn ondernomen op een wapenstilstand. Dat verzoeker een gegronde vrees heeft opgeroepen te zullen worden om mee te dienen in het leger tijdens dit gewapend conflict. Dat verzoeker weigert om het leger te dienen in hun dodelijke strijd vanwege zijn overtuiging. Dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn eigen leven en voor vervolging indien hij zijn plicht tot het vervoegen van het Armeense leger weigert. Zijn broers werden reeds opgeroepen om mee te vechten, gelukkig slaagden zij erin tijdig Armenië via Georgië te ontvluchten. Hun verblijfplaats is thans onbekend. Drie jongens uit zijn dorp van herkomst werden eveneens opgeroepen en lieten enkele dagen nadien het leven. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker heeft een onderkomen in België. Indien verzoeker terug te keren, zal verzoeker bovendien in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. Hij heeft immers geen familie meer in Armenië. Verzoeker is al een 12-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Armenië lang geleden ontvlucht uit schrik voor zijn leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen. Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM! Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé – en gezinsleven. De terugkeer van verzoeker naar Armenië betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

- " 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s' lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven. Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker kwam jaren geleden (+ 12 jaar) naar België en bouwde hier een leven uit. Hij heeft verschillende Nederlandse lessen gevolgd. Bovendien heeft hij een vaste tewerkstelling gehad tijdens zijn legaal verblijf hier. Hiermee toont hij zijn bereidheid aan om zich te integreren en zet hij zich tevens in voor andere mensen. Hij heeft ook het nodige gedaan om een tewerkstelling te vinden, doch doordat hij op dit moment niet beschikt over een verblijfstitel, kan hij niet aan de slag gaan. Hij kan dan ook meteen aan de slag van zodra zijn verblijf wordt geregulariseerd. Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht! Verzoeker zijn belangen zijn volledig in België te situeren en hij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoeker zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Bovendien verblijft verzoeker reeds 12 jaar in België en woont zijn moeder, mevrouw G. S. in België, die hem ook financieel ondersteunt. Hiermee wordt de afhankelijkheidsrelatie ook aangetoond. Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoeker dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen.

MIDDELEN TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk

is. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1 Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Art. 8 van het EVRM heeft betrekking op de familiebanden en sociale banden. Hij verblijft ondertussen sinds 2010 in België en heeft dan ook sociale banden opgebouwd met vrienden en collega's. Ook zijn moeder verblijft in België en heeft hier legaal verblijf. Bovendien wordt gesteld dat de elementen van integratie niet kunnen weerhouden worden u om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Eerder erkende Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

"Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. ... Ook iemand die na een asielpprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie. " (Eigen markering)

Er is in dit dossier duidelijk sprake van integratie. In de vele jaren van verblijf heeft hij het nodige gedaan om zijn integratiecursussen af te werken en heeft hij bovendien het nodige gedaan om een vaste tewerkstelling te bekomen. Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië. Hij heeft geen familie meer die voor hem kan zorgen in Armenië. Verzoeker verblijft reeds sinds 2010 in België. Ook zijn moeder verblijft reeds in België met een verblijfstitel. Ook zijn broers zijn ondertussen gevlucht en hij kan ook op hen niet terugvallen bij terugkeer. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen straffen".

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken en bij dit onderzoek ook aandacht moest hebben voor de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat dit "niet doen" allerminst zorgvuldig is van verwerende partij. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen. Er is geen actueel onderzoek m.b.t. het land van herkomst in hoofde van verzoeker gevoerd! Nochtans werd bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd waardoor dit onderzoek zich opdrong. Door dit niet te doen of minstens niet aan te tonen dat dit gebeurd is, schendt verwerende partij flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf (Arrest Kirkwood (19479.83), 12 maart 1984). Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM (infra). Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Hij heeft bovendien reeds een aantal jaar legaal op ons grondgebied verbleven. Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden. Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene. Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het ónmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de

betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen. Hij heeft gedurende de laatste 12 jaar zijn leven in België opgebouwd. Hij heeft verschillende personen waarop hij kan terugvallen, dit bleek ook uit de getuigenverklaringen, alsook zijn moeder die legaal in België verblijft. Hij heeft zich gedurende deze tijd geheel aangepast aan de Belgische waarden en normen. Hij wil zijn leven in België verderzetten en voor zijn eigen onderhoud te voorzien. Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden! Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden in het dossier van verzoeker. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn! Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! Dat Kmispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden: Lopende asielpprocedure Schending van artikel 3 of 8 EVRM - Administratieve onmogelijkheid Medische elementen Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden (Eigen markering) Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak. Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren! Hij kan toch niet terugkeren naar Armenië om aan te tonen dat hij in Armenië in een mensonwaardige situatie terechtkomen. Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, en/of minstens het geheel van elementen had onderzocht, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Schending van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker. Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254). Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden! Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Deze beslissing schenden de motiveringsverplichting. De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier. De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit. Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen. Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en

de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen. Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en/of bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie van zijn verblijf. Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"De elementen van integratie (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden".

Dat de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen! Zij motiveren ook niet waarom dit geen reden tot verblijf kan zijn voor verzoeker. Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting! Bovendien heeft verzoeker reeds legaal op het grondgebied verbleven waardoor deze integratie wel degelijk in de ontvankelijkheidsfase onderzocht moet worden. Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond. Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel schendt. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is! Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht schendt. Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen aan de maatschappij, wat hij zelf ook alleen maar wenst.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en zijn verblijf op basis hiervan ook geregulariseerd diende te worden. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar Armenië, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus gebreken vertonen door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Deze beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel. Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Dat de situatie van verzoeker wel degelijk van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst, zelfs tijdelijk, onmogelijk is. Dat er wel degelijk een geheel van omstandigheden is die een aanvraag in België mogelijk maken en tevens worden de buitengewone omstandigheden door verzoeker aangetoond, doch deze werden door verwerende partij niet in overweging genomen. Verwerende partij beschikt inderdaad over een beoordelingsmarge met betrekking tot het nemen van een beslissing, doch het is onredelijk om met het geheel der omstandigheden in onderhavig dossier geen rekening te houden.

Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM - verbod op foltering en mensonterende behandelingen

Indien verzoeker terug dient te keren naar Armenië, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart

1984). Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men heeft geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie van verzoeker. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Hierdoor dringt een onderzoek naar zijn land van herkomst zich op. Verzoeker heeft de militaire dienstplicht voltooid. Gelet op het feit dat er reeds een langdurige geschiedenis is van oorlog en conflict tussen Azerbeidzjan en Nagorno-Karabach/Armenië. Dat er een heropflakking is van deze oorlog en dat het gaat om de meest dodelijke heropflakking van geweld van de afgelopen jaren. Dat er reeds verschillende dodelijke slachtoffers vielen, waaronder ook onschuldige burgers. Dat er duizenden burgers op de vlucht zijn voor het geweld. Dat er essentiële burgervoorzieningen gedeeltelijk of volledig verwoest zijn door het aanhoudend geweld. Dat er reeds verschillende pogingen zijn ondernomen op een wapenstilstand. Dat verzoeker een gegronde vrees heeft opgeroepen te zullen worden om mee te dienen in het leger tijdens dit gewapend conflict. Dat verzoeker weigert om het leger te dienen in hun dodelijke strijd vanwege zijn overtuigingen. Dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn eigen leven en voor vervolging indien hij zijn plicht tot het vervoegen van het Armeense leger weigert. Zijn broers werden reeds opgeroepen om mee te vechten, gelukkig slaagden zij erin tijdig Armenië via Georgië te ontvluchten. Hun verblijfplaats is thans onbekend. Drie jongens uit zijn dorp van herkomst werden eveneens opgeroepen en lieten enkele dagen nadien het leven. Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker heeft een onderkomen in België. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker bovendien in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. Hij heeft immers geen familie meer in Armenië. Verzoeker is al een 12-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Armenië lang geleden ontvlucht uit schrik voor zijn leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten. Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had moeten nemen. Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM! Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM.

Derde middel: schending van artikel 8 EVRM - recht op eerbiediging van het privé - en gezinsleven.

De terugkeer van verzoeker naar Armenië betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM). Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven. Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een mime term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.¹⁷ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.¹⁸ Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van

persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker kwam jaren geleden (+ 12 jaar) naar België en bouwde hier een leven uit. Hij heeft verschillende Nederlandse lessen gevolgd. Bovendien heeft hij een vaste tewerkstelling gehad tijdens zijn legaal verblijf hier. Hiermee toont hij zijn bereidheid aan om zich te integreren en zet hij zich tevens in voor andere mensen. Hij heeft ook het nodige gedaan om een tewerkstelling te vinden, doch doordat hij op dit moment niet beschikt over een verblijfstitel, kan hij niet aan de slag gaan. Hij kan dan ook meteen aan de slag van zodra zijn verblijf wordt geregulariseerd. Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoeker dient gerespecteerd te worden. Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht! Verzoeker zijn belangen zijn volledig in België te situeren en hij bouwde hier een privéleven op waarbij verzoeker zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving. Bovendien verblijft verzoeker reeds 12 jaar in België en woont zijn moeder, mevrouw G. S. in België, die hem ook financieel ondersteunt. Hiermee wordt de afhankelijkheidsrelatie ook aangetoond. Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoeker dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoeker ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker betwist dit niet. Verzoeker geeft aan van mening te zijn dat de door hem ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van de asielprocedure niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: “Op 14.10.2010 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 02.02.2011 nam het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), op 06.05.2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming genomen. De duur van deze procedure - namelijk iets minder dan 7 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”.

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers integratie, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2010 in België zou verblijven, dat hij Nederlands heeft geleerd en het zeer goed zou spreken, dat hij slaagde voor zijn inburgeringscursus, dat hij zich geheel aanpaste aan de Belgische normen en waarden, dat hij een breed netwerk aan vrienden en kennissen uit België zou hebben, dat hij werkvooruitzichten zou hebben, dat hij actief lid is van vrijwilligersorganisatie vzw N. en dat hij zijn administratie goed bij houdt en steeds zijn rekeningen betaalt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat zijn integratie wel een buitengewone omstandigheid is. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zouden zijn genomen. Verzoeker geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoeker met zijn kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot vrees in het land van herkomst gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten uit schrik voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder beweert betrokkene dat hij zal opgeroepen worden om te vechten in het gewapend conflict te Nagorno- Karabach aangezien er sinds 27.09.2020 een heropflakking kwam in het jarenlange conflict. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict aan de gang is in Nagorno-Karabach. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat hij effectief zou worden opgeroepen om te vechten. Ook hier dient er gesteld te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs dient voor te leggen. De loutere blote bewering dat hij zal opgeroepen om te vechten in Nagorno-Karabach, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.”

De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij de bewering blijft dat1 betrokkene vreest slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, dit kan niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Verzoeker betoogt dat hij beschikt over een privéleven in België maar laat na dit verder te preciseren. Hij wijst erop dat hij een lange tijd verblijft in België en vrienden gemaakt heeft. Daarnaast wijst verzoeker op de aanwezigheid van zijn moeder in België die voor hem zou instaan en waaruit een afhankelijkheidsband zou moeten blijken.

In geval van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, verzoeker heeft geen verblijfsrecht in België, heeft het EHRM geoordeeld dat er geen sprake kan zijn van een inmenging. In dit geval acht het EHRM dat het gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de

afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Wat betreft zijn in België verblijvende familieleden blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat er bijkomende banden van afhankelijkheid voorhanden zijn, waardoor niet kan aangenomen worden dat de banden een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM betreffen. Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoekers banden met zijn moeder, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag beperkt heeft tot een loutere verwijzing naar het gegeven dat hij reeds geruime tijd geleden naar België kwam en hier een leven uitbouwde. Zijn belangen zouden zich volledig in België situeren. Hiermee toont verzoeker niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit blijkt hier niet. Verzoeker is pas in 2010 naar België gekomen toen hij reeds 23 jaar oud was. Bovendien is hij nooit toegelaten of gemachtigd tot verblijf. Er blijkt ook niet dat hij zich kan beroepen op (sterke) professionele banden met België. Uit de door hem aangeleverde stukken blijkt voorts evenmin dat hij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. De vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen niet voor. Het loutere feit dat verzoeker inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren zijn geen buitengewone omstandigheden. Verzoeker was zich terdege bewust van het feit dat hij illegaal op het grondgebied verbleef (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, § 70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, § 82). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden worden niet aannemelijk gemaakt. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een fait accompli houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker zich beroept op het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel wijst de Raad erop dat hij de mogelijkheid had om in het kader van zijn aanvraag nuttig voor zijn belangen op te komen en alle volgens hem nuttige stukken en gegevens naar voor te brengen ter onderbouwing van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken. In deze omstandigheden blijkt geen schending van het hoorrecht.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC